

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 182

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΣΤΑΓΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ δρ. 30.— Έξάμ. δρ. 15

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 60.— > 30

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

50 λεπτά ἢ λέξις. Ήμισυ
διὰ τοὺς πολέμιτους 30 λεπτά
Δημοσιεύσεις : ἢ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἀ-
πομικτὰς καταχωρήσεις ἰδιαι-
τεροῦ συμφωνίαι.

⊠ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ⊠

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΩΓΗ

Είμαστε ξεκλωμένοι στην Πεντέλη, ή μικρή Ξαδερφούλα μου Μιμή κι' εγώ, πτω από μια παχιά τούφα σκουλά, άπολύτως κρυμμένοι από τ' άγέρωπινα βλέμματα.

Είμαι σαργανάκης, καλοστεκούμενος, εινε άλληθια, άκρια. Οποσδήποτε όμως σαργανάκης, άγγλιστι μισοτρίβος. Η Ξαδερφούλα μου έχει μόνον 17 Ματούς, γάμπες φίνες, μάτια που σέ βίνουν οσ μελαδάς και ένα κορμάκι κατά κανόνα πολύ άνοιχτό, γιατί πρέπει να ξέρετε πως εινε δεσποινίς τής εποχής.

Επιλούσαμε έν έξαισι. Έχω τωσ ιδέες πολύ οπισθοδρομικές διά μίαν δεσποινίδα 17 Ματών. Η Ξαδερφούλα μου τάς προσέβαλε με θέρημη, που την έκανε πάες στιγμής να κλησιαίη κοντά μου ολόσνα περισσότερο.

Και, κατά σύμπτωση, συζητούσαμε περί τής συγχρόνου άγωγής των κοριτσιών.

— Έχω καθιγητάζιμοντέρους, μουλεγε ή Ξαδερφούλα μου, κι' όχι οπισθοδρομικούς σάν εσένα. Ο καθιγητής τής γεωγραφίας, παραδειγματός χάρτην, δέν μου κάνει τό μάθημα στην όδρόση σφαίρα του άτλαντός.

— Άλλά που ; — Που ! εινε γελώντας ή Ξαδερφούλα μου. Δέν ξέρεις πως οι γυναίκες έχουν δυό ημισφαίρια, και εινε πολύ καλλίτερα άπ' τά ημισφαίρια τής γής ;

Και τάντα λέγουσα ή Ξαδερφούλα μου, έκινούσε μέσα στο κορσί της.

Δέν ξέρω γιατί. Πιός μορεσι ποτέ νάδισαδύση στη σκέψι ενός συγχρόνου κοριτσιού !

— Υστερι μου εινε : — Ο καθιγητής τής γεωμετρίας μου λέει διαρκώς : « Άς άφησουμε τής γωνίες, τά τετραγώνια και τά τρίγωνα. Έκεινές που έχουν άξίον εινε οι κωμικές... »

Και, ποροού νι ταπεινώσι τή φορά τής, ή Ξαδερφούλα μου μου έγύρισε την πλάτη κι' έσκυψε να δέσι το κορδίον του βορβικού της. Και έλειπόν ην δι προάμφοι οι κωμικές έχουν πολύ ένδιαφέρον.

— Ομιονένος όμως έκανε πολύ ζήτησι. Άναση ώθησε ή Ξαδερφούλα μου λίγο κόκκινη κι' έξυκολούθησε :

— Ο καθιγητής των λανθάνον όμολογει ότι οι νεκρές πλάσσης δέν έχουν πιά πέραςσι. Σήμερα μόνο οι ζωντανές γλώσσες εκτιμούνται.

Και ή Ξαδερφούλα μου άνοιξε τά χείλη της γιά να μ' άφηση να ιδώ τό άκρον τής ρός και άεικίνητης γλωσσίσσας της.

— Η έξοσι αυθαίρετι. — Ο δέ καθιγητής των μαθηματικών μās έμαθε ότι, άνδισοκαί δύο κίνουέντεςσρα, κολλές πορές όμως δυό έκδρομείς στην Πεντέλη μορεσι να κάνουν ένα μόνον.

— Μα ! άνεκορσά ενός σαστισμένους. Πώς μορεσι να γίνη αυτό ;

— Κιμια έτοιμη να σου τό άποδείξει εμπράκτως, μου εινε με ύρος μη έπιδεχόμενον άντιρροήσεις ή Ξαδερφούλα μου.

Και μου τό απέδειξε τόσο καλά, ώστε άναγκάσθηκα να παραδεχθώ όλες τής θεωρίας της. Τούτο την εδχαρίστισσε πολύ, αλλά και μένα δέ μ' ευχαρίστισσε λιγώτερο. Σας βεβαίω.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γιά τον Άγκαθαγγελο.

Δυκοίμα που στο διαγωνισμό δέν ησο κεκλήμένος να χορτασθής, ή φουκαρέψ, άπ' τό πολύ φαγίνον.

— Όμως χάρω που γλύτωσες, γιατί σάν μεθυσμένος δέν θα μοροίσες νάγοραφες ούτε μιού ό ποίον.

Θανμασής σου

Σέ ποιήσιμα

Θέ ναίνε προηγουμένο, άλλωπως δέν έξηγιέται με τή φυσική τήν ποιήσι γιατί μαλλιοτραβείται!

Μ. Γαργάτος 'Αθηνάλλης

ΑΝΩΦΕΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Τή Νέλλη την εινε εγκαταλείψει ό εραστής της. Κι' ή Νέλλη έκλαιγε με βουβά αναφιλητά. Η φίλη της, ή Κορίννα τής έλεγε :

— Τό ξέρω, πως εινε σκληρή ή εγκατάλειψις... Δέ θα σου άραδιάσω τής στερεότυπες και σαχλές παρηγορίες, που λένε σε τέτοιες περιστάσεις. Πιστέψι με όμως, ειναι μεγαλύτερη σου κι' έχω δοκιμάσει κι' εγώ στη ζωή μου την πίσρα αυτή τής εγκαταλείψις. Στην άρχη εινε τρομερή αυτή ή πίσρα, τό ξέρω, με τόν καιρό όμως ξεχνιέται...

— Ποτέ ! ειναι ή Νέλλη.

— Να... Ά, τό καταλαβαίνω, αυτή τή στιγμή δέ μορεσι να τό φαντασθής ότι θα ξεχάσισ ποτέ. Όλο σου τό ειναι, όλη σου ή άσρα έκαναστατόν σ' αυτή τή σκέψι ότι εινε δυνατόν ποτέ να ξεχάσισ τόν άπιστο αγαπημένο σου. Σου φαίνεται σάν έγκλημα, σάν βεβήλωσι δέ καρδιάς σου ή λησμονία... κι' όμως !... Άκουσε να σου πω τί θα γίνη : Σήμερα ειναι ζαλιωμένη, σάν να έδεχθής ένα βροχόχτύπημα, δέ μορεσι να οκνηθής άδριο όμως ή σκέψι δ' άρχησι πάλι να λειτουργή ! θα σου έλθουν στο μυαλό πολλές σκέψις άνόπτες : ό σωμακλιμός που άγοράζουμε άπ' τά φαρμακεία και δέν τολμούμε να τή χρησιμοποιήσουμε ή ό βράχος τής Άκροπόλεως σάν όποιο άνεβαίνουμε, άλλ' άπό τόν όκοιο δέν έχουμε τό θάρρος να ριχτούμε ! τά άλλακάλληλα γράμματα που σιχίζουμε άμέσως μόλις τά τελειώσουμε ή ό άποκρίσις που θέλουμε να τής πιστεύουμε οριστικώς, χωρίς ποτέ να τής εκτελέσουμε. Αδτή εινε ή πρώτη φάσις τής ήρωικής άπελπισίας : έξαισι, πυρετός, νεύρος. 'Υστερα, σιγά σιγά ό πυρετός σφίρτει, και κιντούμε πιά προσεκτικιά έκεινο που έγινε : ό πόνος κισθών γίνεται λεπτότερος, γαντζώνεται στην καρδιά μας, τής άνοιγει πληγές με τά νύχια του. Έπειτα ή ζήλεια θύρησι να σέ τυραννήσσι ! θα κλεινής τά μάτια κάθε στιγμής, σάν να φοβάσαι να μην ιδής τόν άπιστο στην άγκαλιά μιάς άλλης.

— Σώκα ! σόκα ! έκαμε ή Νέλλη.

— Όχι, άζον... πρέπει ν' άκούσισ. Θα κλάψης κολλές νύχτες άκόμα, όσο και να κληψής όμως τά πράγματα θάδθουν έτσι όπως σου τα λέω. Σε λίγο όμως θάδθη, έπειτα άπ' τόν πόνο, ή άνάσρωσις. Δέ θα έλθης θεραπευθί άκόμα έντελός. Ένα σκληρό γράμμα του που βρισκεις σ' ένα συτάρι, με φωτογραφία, μια σιλουέττα που βλέπεις στο δρόμο και του μοιάζει, θα σου σφιγγουν κάθε τόσο τήν καρδιά, θα σου ξεραίνουν τό λαρούγγι, θα κάνουν τόν πόνο, να σ' άγκυλώνη, γιά μια στιγμής όμως. Κι' έπειτα, ό καιρός τρώει σά σκόρος τήν άνάμνησι, τήν τρωει τόσο καλά, ώστε ένα όρατο πρωί καταλαβαίνουμε ότι δέ μοροούμε να θυμηθούμε, παραδειγματός χάρτην, που συναντήθηκαμε γιά πρώτη φορά, τι μās έλεγε στους μακρινούς περιπάτους μας, που τραγοίδι του άρεσε, που άκοιβός χορμά ειναν τά μάτια του και τόσά άλλα. Όταν γίνη αυτό, ή άγάπη μας έχει ξεψυχήσει, έχει πεθάνη. Κι' αυτό εινε τό τρομερό, τρομερότερο κι' άπ' τόν πόνο, κι' άπ' τό θυμό, κι' άπ' τό μίσος κι' άπ' τή ζήλεια. Αδτό τό κενό, αυτή ή έλλειψις τής άγάπης, ή άδιαφορία, κι' ή λησμονία, αυτό εινε τό τρομερότερο άπ' όλα, σέ προειδοκώων.

— Σώκα ! πένεται λές ! έκαμε πάλι ή Νέλλη.

— Λέω άληθειν, κι' άπόδειξις ότι ειναι ζωντανή, ότι σου μιλω και σέ παρηγορο, εγώ, που έδοκίμασα άλλοτε ότι σέ παρηγορο, εγώ, που λένε πως ή καρδιά μιω φορά μόνο αγαπά. Αδτό εινε ψέμμα εινε όμως και τρομερά άληθινό : ή καρδιά μας, αγαπά κολλές πορές, μια φορά όμως όμως, μια και μόνη δίνεται άληθινά, ολόκληρη, μ' όλη της τή λαύρα σ' έναν άνδρα. Υστερα αγαπάς κι' άλλους, μ' δέν εινε τό ίδιο ποήμα. Άγάπησα κι' εγώ σάν έσένα κι' έξέγρασα και ξεναγάπησα, μ' ή πρώτη άγάπη εινε άλλωτικη άπ' τής άλλης. Κι' όμως κι' αυτή ξεχνιέται. Τήν ξεχάσισ.

— Ψέμματα λές. Άν τήν ξεχάσισ, θα πη πως δέε ήταν άληθινή ή άγάπη σου !

Και ή Κορίννα έμεινε άφωνη. Ίσως ή Νέλλη εινε δίκιο.

ΣΤΕΛΛΑ

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΡΕΣΗΣ

Η Μύτη

Στό θέατρο, στο ρεστοραν, άκόμα κι' όταν καθέσθε σ' ένα καφε όπου κάποιος σαχλός σάς έσομολογείται τόν έρωτά του, πρέπει ν' άποφεύγετε να χώνετε τό δάχτυλο στην μύτη σας. Ο καθαρισμός των ρωθώνων εινε άπαραίτητος, αλλά πρέπει να γίνεται εν πάση μυστικότητι. Και όταν άπορωτώνασθε με τό μαγνηλάκι σας, αυτό πρέπει να γίνεται μετριοφρόνας και άνευ θορύβου.

Μια μικρή μύτη, τής όποιος οι ρωθώνες φρονιούν, προδίδει φώνον ζοησαν και φιλήδονον. Φροντίστε λοιπόν να έχετε μικρή μύτη. Μια μεγάλη μύτη προδίδει μεγάλη έρωτικη καταποσώση και Ικανότητα. Φροντίστε λοιπόν να έχετε μεγάλη μύτη. Μόνον κόκκινη να εινε δέν επιτρέπεται, διότι μόνον τ' αυτόκια σας, δεσποινίς μου, πρέπει να κοκκινίζουν όταν κάποιος αθάνατος έρωτικός σάς ψιθυρίζει κομψοκλιμένα σόκια. Και τούτο εν καιροφ ήμερας μόνον, διότι εν καιροφ νυκτός τό κοκκινισμα δέν φαίνεται, συνεπώς εινε άχορηστον.

Γενικώς τήν μύτην δέν πρέπει να τή κρατείτε πολύ ψηλά. Οι άνδρες τούλάχιον προτιμούν, άντι τής μύτης σας, να κρατείτε τήν φουσαν σας ψηλά. Και γενικώτερον δόσκις άντιλαμβανέσθε, ίδίως τόν χειμώνα, ότι βροχερός καιρός επικρατεί στη μύτη σας, μην ξεχνάτε να πίνετε, εκτός της όμπερλέας σας, και δευτερο μαντήλι στο τσαντάκι σας.

Τά μαλλιά

Μην κόβετε άπειδώς μουκίνας άπ' τά μαλλιά σας γιά να τας χαρίσει ό έκείνους που σάς όρκίζονται αιώνιον έρωτα. Θα σάς όρκισθών τόσο κολλοι και θα όρκισθίτε σέ τόσους πολλούς αιώνιον έρωτα, ώστε κόροντας θα βρεθής με μια μέρα φαλακρή και ξέρετε ότι οι ποροτικές σήμερα κοστίζουν τά μαλλιά τής κεφαλής σας.

Όταν βρισκασθε τέτ-ά-τέτ μ' έναν άνδρα όλιγο δειλόν, τόν όποιον θέλετε να ένθαυρόνητε, δέν έχετε παρ' ν' άφήσετε να πέση, ή χτένα σας και να λυθούν τά μαλλιά σας. Και ό πιά δειλός άνδρας, ένώπιον των λυμένων μαλλιών παρνει θάρρος, ένω και ό πιά τολμηρός γίνεται δειλός έκπρός εις μίαν κόμμωσιν άφονον, διότι, γνωρίζων τας σημερινάς αξιώσεις τής Σείνη, φοβείται μήπως σάς τήν χαλάη με τας χειρονομίας του και σάς ψυχράνη.

Έν τέλει σάς συμβουλεύω να μην ζύνετε ποτέ τό κεφάλι ενόπιον έλλων. Τούτο δέν επιτρέπεται, παρ' μόνον στας στρατιωτικώς νοσοκόμους.

Και εις τό προσεχές περί οτόματος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

Μετ' όλλιγας εβδομάδας

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

σύγχρονον έλληνικόν μυθιστόρημα, γραφέν ειδικώς διά τήν «Σφαίρα» υπό του καλλιτέρον των Έλλήνων συγγραφέων.

Ο,τι και να γραφή περι του μυθιστορήματος αυτού θα εινε κατώτερον τής πραγματικότητας.

Έπι τή βάσει του μυθιστορήματος

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

του όποιον ή δημοσίευσις άρχίζει εντός όλλιγων εβδομάδων εις τήν «Σφαίρα», θα προκηρυχθί και ένας διαγωνισμός, ό όποιός θα κινήσι τό ένδιαφέρον όλων των άναγνωστών. Λεπτομέρειαι προσεχώς.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Νά κι' ή μαμά μου, ειπε ή Πίτσι. Άγοράζεις εισιτήρια. Σε λίγο ήλσε κι' ή μαμά με τά εισιτήρια και γνωρισθησαν οι δυό μαμαδάς που πρώτη φορά βλέπόνται. Τόσο ευχαριστήθησαν μάλιστα από τή γνωριμία, ώστε ταίριασαν τους άριθμούς τους στο Ταμείο και κήθησαν σ' όλη τήν παράστασι μαζί.

— Η Πίτσι ειχε ψηλώσει, ειχε καύνει, ειχε όμορφίνη πολύ, κι' ήταν ντυμένη τόσο οκανδολιστικά, ώστε τραβούσε όλα τά μάτια.

— Και πως τά πός με τή θειά - Μέλκω ! τή ρώτησε ή Μιμίκια.

— Χμ ! έμόρφωσε ή μικρή' όχι και τόσο καλά.

— Και γιατί ;

— Γιατι δέν μάφινει να κάνω ό,τι θέλω, να !

— Και με τήν Άστυνομία... τής ψιθύρισε σταυτί ή Μιμίκια.

— Ά, τίποτα, δόξα σοι ό Θεός, τής άποκρίθηκε ή μικρή. Δέν μ' έγρανε άκόμα.

Και με μια λέξι σταυτί, τής εέγηγισε.

— Η Μιμίκια τήν κοίταζε σκεπτικιά. Η άλήθεια εινε πως ψοφούσε τόρρα γιά συντροφιά. Ήθελε νύχη μια φιλενάδα. Κι' αυτή ή Πίτσι, ή κρυφή κοκκοκίτις, που δέν ήταν άκόμα και δηλωμένη, τής έρχόταν τόσο καλά !...

Τό σκέφθηκε, τό σκέφθηκε, κι' έπιτέλους τής έπρότεινε.

— Δέν έχομαι καμιά φορά και στο σπίτι να τά λέμε ;

— Άκούς εκεί ! μεγάλη μου χαρά !...

Αυτό ήταν.

Εθούς τήν άλλη μέρα, ή Πίτσι πήγε στο σπίτι τής Μιμίκιας. Και από τότε πήγαινε σχεδόν κάθε δευτερο μέρα, ποτε μονάχη και ποτε με τήν μητέρα της, που κι' αυτή τήν ειχε συμπαθήσει πολύ ή κρυφή Εθούδικη.

— Άλλά όχι «γιά κακό». Άπό τούς πελάτες του σπιτιού έκρυβαν πάντα τήν Πίτσι. Όλα κι' όλα, έλεγε ή Μιμίκια, μ' δέν θάκανε τόρρα και τή μεσάριε τής φιληνάδας της. Αυτό πήγαινε πολύ. Τό θεωρούσε έξευτελισμό μεγάλο.

— Μα, Θεός φυλάξει, συλλογίζομαι, Μέλκω θα γίνω από τόρρα ή Φραζέλινα ; — Έχω άκόμα καιρο...

Κι' όμως σέ λίγο ειπε πως δέν ειχε...

— Ένας φίλος, από τούς πιά καλούς, ειπε κατά τήν τήν Πίτσι να μαινι στο σπίτι τής Μιμίκιας. Τού έκαμε μεγάλη έντύπωση, τρελλάθηκε γιά τήν κομψή μικροσέλι με τίς μαυρίδες και τά γυμνά γαμπάκια. Και τής τή ζήτησε μ' έπιμονή μεγάλη.

— Τή φιληνάδα σου θέλω !

— Ποια, καλέ, πιά ;

— Έλα τόρρα, μη μου τήν κρύβης ! Γιά ποιούς τήν έχεις ; Πληρόνω κι' εγώ σάν τόν καθένα.

— Μά όχι. Η Πίτσι δέν ειναι γι' αυτά...

— Μιμίκια θα σου θυμώσω.

Και πραγματικώς ό πελάτης εθώμωσε. Κι' έξυκολούθησε να μείν να πηγαίει στο σπίτι, αλλά γιά να γυρής, πάντα τή «μικρή». Τή Μιμίκια δέν τή ήθελε πιά, δέν τό άρεσε.

Άργότερα πάλι άλλος. Αυτός, από λάθος του Βασίλη, συναντήθηκε μια στιγμής με τήν Πίτσι στο διάδρομο. Τή σταμάτησε μάλιστα, τής μίλησε, τή χάρησε, τή φίλησε και τή ζήτησε ενός έρωτός. Τού κάκω του ειπαι, τού εέγηγισαν, τού όρκισθησαν και ή μικρή δέν ήταν «γιά αυτά». Έκείνος έπέμεινε, χαλός τον κόσμο, έδιδε δσα-δσα. Κι' από τή μαγιά που τού γέννησε ή καινούρια εχασε πιά κάθε γοστότο γιά τή Μιμίκια. Δέν τήν έαναπήρε κι' αυτός.

— Η Μιμίκια άρχισε να τό μετανιούνη που έμπεσε τήν Πίτσι στο σπίτι της. Δέν τήβρε, δέν τή φανταζόταν αυτά. Και να τόρρα που εέ αιτίας της στερηθήςε δυό τόσο καλούς φίλους ! Πότε θα τούς άντικαθιστούσε ; Άδριο τωσ θάκανε κι' άλλους. Δέν έσώφερε καθόλου αυτή ή δουλειά. Και συλλογίζομαι να κάμη τήν Πίτσι με τρόπο νάρωσιση τούλάχιος εις βίβλις της.

— Άλλά που νάκούσισ και σου να καταλάβη ύκαινιγμούς ή μικρή ! Όσο ένδοσασμένη ήταν αυτή, τόσο φανταζόταν και τή Μιμίκια. Έπειτα πάντα ειχε και τήν ελπίδα πως ή φιληνάδα της σέ κάποιον θα τή έδινε μια μέρα, και κατόπι θα τή άφνε έλευθερη «να κάμη ό,τι θέλη...» Όχι σάν έμεινη τήν παραένη τή Μέλκω, που έψφ δέν διστάθηκε ικανή να φυλάξη τήν κόση της, όλες τής τής ασθηρότητες τής ειχε γιά τήν άνιψιά της !... Έτσι, στους ύκαινιγμούς τής Μιμίκιας, που δέν τούς καταλάβαινε, έκαυούσε αυτή με άλλους, δικούς της.

— Άξαφνα ή Μιμίκια τής ειπαι :

— Νά, γι' άγάπη σου εχασα δυό φίλους. Τό ξέρεις, [κρυφά ; Πρέπει να προσέχει !... Κρύφου να μη σέ βλέπουν.

Κι' ή Πίτσι :

— Τί καλά αν ειχα θειά τή μητέρα σου !. Ειναι τόσο καλή ή κρυφά Εθούδικη !... Δέν θα μ' έτρωγε, σάν τή θειά-Μέλκω, αν έμνα έδω...

— Η Μιμίκια όμως καταλάβαινε πολύ καλά τούς ύκαινιγμούς τής Πίτσας. Κι' ήταν τωμής που ύσερικουσε ή συμπάθειά της γι' αυτή και συλλογίζοταν να τή ευχαριστήσσι...

Σ' αυτή τήν πάλη βρισκόταν, γιάτι πραγματικώς γινόταν μέσα της μια πάλη, — όταν μια οικονομική ανάγκη παροσιόσθηκε έπιβλητικιά. Τά εισοδήματα τής Μιμίκιας ειχον λυγοσφίρει σημαντικά τόν τελευταίο καιρό κι' έβαλε τότεια χροή στη ράχη της που δέν μοροίσε πιά νύχη φορού. Αυτό έλειπε γιά να νικηθί κι' ό τελευταίος έγωισμός τής νέας κοκκοκίτις κι' ή τελευταία της αξιόπρέπεια : Θα έκανε και τή μεσάριε... γι' άγάπη τής Πίτσας.

— Ηταν έν άπόγεμα φθινοπωρικώ, βροχερό. Μελαγχολική, ή Μιμίκια κοίταζε από τά τζάνια τή οργαία βροχή. Ποιός τάβγαινε με τέτοιον καιρό, ποιός θα κατόπιε στο σπίτι της τ' όπόμενα έκείνο ; Κ' έκόντου να βροδιάσει... Και θα ήξηρουμε ένα Σάββατο φοιχτό, φοβρό, που δέκα τούλάχιος φωνικάδες, με παλιούς και καινούργιους λογαρισμούς στο χέρι, θα τήν εκούραζαν, θα τήν παραλάζιαν, θα τήν άπιδάσαν. Έκρεπε νύχη κάτι τί, τούλάχιτο γιά τούς άναδέστερους, τούς γλωσώτους... Κι' δέν ειχε κενάρατί θίκανη, άνδέν φανερωτόταν κανεις ός τό βροδυ ; Θα σηκωνάταν πρωί, θα πήγαινε στην Τράπεζα και θάβαζε χέρι στις λιγοστές πιά χιλιαδούδες που ειχε «κει γιά τό «μέλλον»...

— Η Πίτσι που ειχε κάει από νορίς, τήν παραστέμει και τή φρωτούσε τί έγει.

— Τί νάχο ; τής άπαντούσε γελώντας με τό στανιό. Νά, κωσάτια. Ποιός θάρθη μ' αυτό τόν κωκκοκισμό ;

— Έγώ τό έγραμα αυτό τό γράμμα, τ' όμολογώ, άπήνησεν ό Ντυτριέ, αλλά σέ βεβαίω ότι ύπερωσθη να τό γράψω... μ' εέηνιγκασαν ήθικώς να τό γράψω. Και τό έγραμα προς χάρην... (δέν έτόλιμσε να ειπή : σου) σας. Ναι, γιά σας, Ραχήλ.

— Εκείνη τόν δέκοψε με μίαν έκρηξη νευρικού γέλιου :

— Άλήθεια. Εινε «γιά σας, Ραχήλ» που βεβαίωσσε μ' αυτό τό γράμμα τήν δεσποινίδα Ίουλιαν Κομπιέ, δακτυλογράφου τής Νομαρχίας που Σηκονάνα, περί τής άφροσύνας σας προς αυτήν και περί τής άνάγκης, χάρην του μέλλοντός σας και του μέλλοντός της, ν' άνέχεσθε τόν έρωτα «αυτής τής τρελλάγρηνας» όπως γράφατε σ' αυτό τό γράμμα, δηλαδή τόν έρωτα μου... :

— Ένας λυγμός τής έκινε τήν φωνήν.

— Άσυνείδητε! έπιθύρισε μετ' όλλων. Πώς μορεσα να σ' αγαπήσω ;

— Ο Ντυτριέ έξυκολούθησε τας δικαιολογίας του :

— Έγγραφα αυτή τήν επιστολή κι' άλλες παρόμοιες, όμολογώ. Άλλά τής έγραφα γιά να άποφύγω τά μπλεξίματα. Αυτή ή κοπέλα ήταν μαυρεσσα μου επί πάντε ετη. Άκέχτιον άπ' αυτή ένα παιδί. Έπειτα έμαθε τής δικές μας σχέσεις και τόρρα κάνει σάν τρελή, με άπειλή, θέλει να με σκοτώση, να σκοτώση εσένα, τάχει μ' όλο τόν κόσμο... Και γι' αυτό προσκαθώ να τήν καθουσιώσω όπως μοροφώ καλλίτερα, μ' ένα γλυτώσω και σένα και τόν εαυτό μου από τό σκατάλο που άπειλει να κάμη.

— Η Ραχήλ τόν δέκοψε :

— Δες ψέμματα, αλοχά ψέμματα !... Έξρω καλά ότι αυτή τή δακτυλογραφο δέν τή γνωρίζεις παρ' από τριών μόνον μηνών. Ήτο τιμια. Εινε έρωμένη σου από έξ έβρομάδων. Ξέρει τί ειναι γιά μένα, ξέρει ότι εκμεταλλέσσαι τήν άγάπη μου και προδύτο συμφέρον τούδικού σου και τό δικό της, διότι λογαριάζει ότι άργότερα θα τήν πάρης, σέ βοηθεί να μου προσκοιτάει έρωτα.

Αυτήν τήν φοράν ό Ντυτριέ άρωπλόσθη, και δέν κατόρθησε παρ' να ψελλάσει μερικα άσυνόρτητα λόγια :

— Άφου τά ξέρεις όλα δέν μοροφώ να τ' άρηθώ... εινε όλα άλήθεια, άπεδείχθη άνάξιός σου... Ήμουν τρελλός... Ραχήλ, συγχώρεσε με...

— Έγροντισεν εμπρός της και ή θέλησε να πιάση τά χέρια της, άλλ' έκείνη τόν άκόθησεν άποτόμα.

— Παληάνθρωπε! έπιθύρισε.

— Επικουλούθησε μικρά σιωπή. Η Ραχήλ εκάθησε πάλιν πρδ του γραφεύου τής, άνέσπερε από κάκιο συτάρι ένα μικρόν καθέσητη και ένα ποικουλο, διάρθωσε τό πρόσωπό της και τά μαλλιά της, κι' έκπειτα ειπε :

— Κόρρα Ντυτριέ, από σήμερα, άπ' αυτήν τήν ώρα καύετε να εισθε εις τήν ύπηρεσιαν τής Τραπέζης μου...

— Μά τό συμβόλαιό μου...

— Τό συμβόλαιό σας μου δίδει τό δικαίωμα να σας κάσω όποτε μου άρέσει υπό τόν όρον να σας άποκημιώσω με έξ μηνών μισθός, δηλαδή με είκοσι πάντε χιλιάδες φράγκα. Ό ταμίς μου έχει διαταγή να σας μετρήση κενήνια χιλιάδες, μόνον γιά να με άκαλλάξετε τό ταχύτερον τής παροσιόσσης.

— Ο Ντυτριέ ειδεν ότι ή άπόφασίς της ητο άμετάκλητος και ήρεκίσθη να ειπή :

— Κωρία, ειναι ύποχρεωμένος να ύποκώψ εις τήν άπόφασίν σας. Έπι τέρα ετη σας έδωσα όλην τήν ενεργητικότητά μου καιδλο τό μυαλό μου. Τώρα καύομαι διά λόγους οι όποιοι δέν έχουν καμμίαν σχέση με τήν έγρασιαν μου...

— Η Ραχήλ, όρθώθη άτότομα, έτρεξε προς τήν πόρταν, τήν άνοιξε μόνη της και τού ειπε :

— Γυρμισοσι !

— Ο Ντυτριέ έδίστασεν επί μίαν στιγμής, άλλ' ητο τόσοον έπιτακτικόν τό βλέμμα τής άνδρογυναίκας εκείνης, ώστε ύπήκουσε και εέηλθεν.

Όταν έμεινε μόνη, ή Ραχήλ εκανήλθεν εις τό γραφεύον της και εκάθησε. Δέν ητο συγκεκλιμένη, δέν ητο μετανιούνη διά τήν άποκομηγήν του μέχρι τής χθές έρωμένης της. Κωρία Δόν Ζουάν και αυτή, εκ των διασημότερων τής παριουνης κοινωνίας, ειχε συνηθείσε να διώγηται έτσι σκληρά τους έρωμένους της, τους όποιους κατέτα, έπαίσε μαζί τόν έφροσον διήκει τό κορπίο της και κατόπι, όταν τούς έβαρθινοτε, τούς εκέτα μακριά της, όπως πετά κανεις ένα κουφέλι άρησέτον.

Δέν ητο λοιπόν συγκεκλιμένη ή Ραχήλ. Ήτο μόνον άνή

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΖΗΛΩΤΗΣ

Η Λεωνή κλήνεται. Πλήνται γιατί αυτό τον...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Πλήνται γιατί...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Επειδή τον έαυτο της, ή νεαρά γυναίκα...
βρίσκει δυο σοβαρούς λόγους της κλήσεώς...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Η Λεωνή άκουμα στον άγκωνά της...
ανάμνησις των όρατων ματιών της Σουζάνας...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Αυτά τα μάτια Δυο σμάραγδοι μεγάλοι...
λακωνίμοι με χρυσάφι και τόσο ήδυκαθητικά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Λαμπακοποιών τα ρόδα στ' άνοιξιάνι...
σου δειλινοῦ την ήσυχη άντηλιά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Και νεύονται γλυκά να ξαναθίσουν...
σε κάποιες χάρες θείες, εθωδιαστές...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μεγάλε κότσε, που όλα τα ματόνευ...
και σκλάβο σου έχεις κάσει την καρδιά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Η Λεωνή κοιμάται, όνειρεύεται...
Τ' όνειρό της εινε παράξενο...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' εινε πρόσχαρη...
Όλα την ένθουσιάζουν...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Πέρισε η κόρη τῶ στρατι...
καίουσιν, και τότε καινούριοι κούμοι πρόσχαροι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Τριαντάφυλλα κατακόκκινα, σαν τή φλόγα...
της άγάπης μας, που σαν τ' άνάδευσε στ' όλο...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' άλλα, λογίων-λογίων λουλουδία...
Κι' όλα μαζί άνάδευαν ένα άρωμα, που σαν τ' άνά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

παρξενεύεται που δοκιμάζει το ίδιο άγριο...
συναίσθημα, που έδοκίμασε στ' όνειρό της...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Πάλι τονώνει τα λεπτά πόδια της και τα...
όρατα μπράτσα της...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Αίν έξω απ' την άγάπη κι' άλλο πρόμα...
με τή μικρή καρδιά μου να ταυρίζη...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' όσες φορές κι' αν σμίξωμεν άντάμα...
τίποστ' απ' ε, τι έξω δεν αλλάζει...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μα ός τόσο ή ετυχία τί άλλο νάνα...
παρά μιά τόσο δά χαρούλα, λίγη...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Με τής ζωής τα δάκρυα, που κιλάνε...
μόνο ή 'Αγάπη δένει τριπλό θάμα...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μεγάλε κότσε, που όλα τα ματόνευ...
και σκλάβο σου έχεις κάσει την καρδιά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Και νεύονται γλυκά να ξαναθίσουν...
σε κάποιες χάρες θείες, εθωδιαστές...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μεγάλε κότσε, που όλα τα ματόνευ...
και σκλάβο σου έχεις κάσει την καρδιά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Η Λεωνή κοιμάται, όνειρεύεται...
Τ' όνειρό της εινε παράξενο...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' εινε πρόσχαρη...
Όλα την ένθουσιάζουν...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Πέρισε η κόρη τῶ στρατι...
καίουσιν, και τότε καινούριοι κούμοι πρόσχαροι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Τριαντάφυλλα κατακόκκινα, σαν τή φλόγα...
της άγάπης μας, που σαν τ' άνάδευσε στ' όλο...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' άλλα, λογίων-λογίων λουλουδία...
Κι' όλα μαζί άνάδευαν ένα άρωμα, που σαν τ' άνά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΑΓΑΠΗΣ

Φίλε, αυτή τή νύχτα έννοιωσες γιά πρώτη...
φορά πώς άγάπη; Τότε άκόλουσε αυτή τή νύ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ: ΝΟΒΕΛΛΙ

Και στο γοργό σας σβόσιμο με την ψυχή...
θρίαμβο στο σιρόκλαμο του κρυό...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σκόρπια λουλουδία στη χαρά που κλεισατε...
τη [σκέψη]
Το ίδιο και οι άλλοι...

Και στο γοργό σας σβόσιμο με την ψυχή...
θρίαμβο στο σιρόκλαμο του κρυό...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Και στο γοργό σας σβόσιμο με την ψυχή...
θρίαμβο στο σιρόκλαμο του κρυό...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Και στο γοργό σας σβόσιμο με την ψυχή...
θρίαμβο στο σιρόκλαμο του κρυό...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΑΠ' ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΟΥ...

Κατέβηκα στον κήπο. Εινε σύμμακο άνομα...
Μόλις γλυκοσκάζουν τα σύννεφα κι' έλλο...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Κι' άλλα, λογίων-λογίων λουλουδία...
Κι' όλα μαζί άνάδευαν ένα άρωμα, που σαν τ' άνά...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Μά, κανένα δεν εινε, χουστή ή άγάπη...
το μῦθο των καρθενικών σπιδιών σου, που γυρ...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

8 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου 8...
Στο τέλος, βλέποντας ότι όσο κι' αν διε...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΞΗΝ

Ο Σταύρος Καπούρης έκαπουρευόταν πολύ...
την Εδφημία Κρουσή, τή γυναίκα του φίλου...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Η ωραιότερη κόρη της Λερβίας

Η δεσποινίς ΕΛΕΝΗ ΟΡΣΙΝΗ

Μένει εις τὸ Βελγιάδιον. Εινε Έλληνις εκ μητρος...
(τὸ γένος Ιωαννίδου). Ο πατήρ της εινε Ιταλικῆς καταγωγῆς...
Το ίδιο και οι άλλοι...

Τὸ νεοεισεπνεύμενον της...
Τὸ ονοματεπώνυμον σας...
Λεουφυνος

Λεουφυνος...
Τὸ ονοματεπώνυμον...
Λεουφυνος

Τὸ ονοματεπώνυμον...
Τὸ ονοματεπώνυμον...
Λεουφυνος

Τὸ ονοματεπώνυμον...
Τὸ ονοματεπώνυμον...
Λεουφυνος

ψούρης ώσπου να φθάση στο σπίτι του Κρουση.

— Έκεί τέλος τον κατάφερα τον άνδρα σου να συγκατατεθή, είχε στην σκορδομιστον Εύφημια. Μούπε να μου δώσης...

— Πού πράμα ;

— Το... τον την τιμή σου !

— Τρελλάθηκες, χριστιανέ μου ! ανέκραξεν η Εδφημία.

— Δεν έτρελλάθηκα καθόλου, και, για να πεισθής, ρώτα στο τηλέφωνο τον άνδρα σου να δη; τί θα σου πη.

— Τρεξε η Εδφημία στο τηλέφωνο και ρώτα τον άνδρα της :

— « Αλήθεια εινε πως ειπες στον Καπούρη να του δώσω αυτό που μου ζητάει ;

— « Ναι, δες το του, καμμένη, αφού έχει τόση ανάγκη ! άκουσθηκε άπ' την άλλη άκρη του σύματος η φωνή του φαρμακοποιού.

— « Μά σοβαρός τ'ό λες ; τον ξαναρωτάει η Εδφημία, μη πιστεύουσα στ' αυτά της. Να του δώσω την... τιμή σου !

— « Ε, δες την και σύ, μην κάνης έτσι... λες εινε, δε θα μάς τή φάη !».

— Τ' άκουε ; λέει στην Εδφημία ο Καπούρης που κρατούσε το δεύτερο άκουστικό του τηλεφώνου.

Και η πιστή Εδφημία άκουούσα εις την διαταγήν, παρέλαβε τον Καπούρη στην κουβατοκάμαρα και του έδωκε, όχι την μεταφορικην τιμήν του παρασήμου, αλλά έκεινο εις το όποιον ένεργούλεν η πραγματικη τιμή του άνδρός της.

— Έγνοείται ότι κατοκιν, όταν ο Καπούρης της έξηγήσε το κόλλη του, έγινε έξω φρονών, αλλά ήτο πλέον άργά.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Και πάλι σήμερα δι' άλλων θα τ'ό ποιησε. Έργολόνται τα έργα της διδος Jane Andris (το ποιήμα) και των κ. κ. Κ. Μαργαρίτη, Ε. Δρακοπούλου, Α. Μίχα και Θ. Δημητριάδη.

Θά ενέκρινε και τ'ό ποιήμα του κ. Φ. Σκούρα, αν δεν έχω λάιναν κατά ένα πόδα ο θος και ο θος στίχους του.

Τά δύο τραγουδάκια του κ. Σ. Ρίζοπούλου μούξουν πολύ Χάινε. Τί συμβαίνει;

Δεν φταίω εγώ, κ. Φ. Άστρον, αν διαρκώς θυσιάζετε την έννοια στην δημοικαταλήξη, αν π.χ. για να ριμάρετε το «μάτια» γράφετε «μέσο, βαθύ άδιάκριτα να χρίζονται παλάτια», το όποιον ως έννοια δεν λέει τίποτα. Έχω γράψει κατ' εξαίτησιν ότι ποιήμα δεν εινε μόνον στίχος και δημοικαταλήξη, εινε πρό παντός έννοια, και έννοια ζουμερη.

Τό ποιήμα του κ. Π. Σκουροπούλου ύπεράγαν κλαυθμηρόν, ένψ το φθινόπωρον εινε μακράν άκομη. Έκτος τούτου δεν καταλαβαίνω τί θέλει να πη με τον στίχον:

Πάρα δά ποιώσω σπαραχιά με μιά γαλήνια χάρη.

Πώς συμβιβάζεται ο σπαραχιάς με τη γαλήνια χάρη;

Άεχνα τ'ό ποιήματα των κ. κ. Χ. Κώτη, Α. Βαϊραμτσλή, Ο. Λάσκου, Γ. Τσιώνη και Γκούτ της Νεράιδας.

Έλαβα τός μετωπιάς έφημερίδας «Άραμπίς» «Φορετον» και «Πάνα». Όλες πολύ έξυπνογραμμένες.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ Τ' ΑΝΙΣΟ

Περπατώντας τη ζωή, μαρτυρικά τη νοιώθω σαν να μου λη έννοια τον κρύφιο τον κόθο. Ποθείς... αν και τ'ό βλέμμα σου δε φθάνει [πολύ πέρα, για να πετάξης σ' άλλους, πλην, άγνωστον [άστέρη].

Δε σε άρκει, της γής εδώ, —εινε στενός— [χώρος... Ποθείς σε τόκουσ τ' άγνωστου να γίνης όδοι- [πόρος, "Ω! ναί! να ζής βαρβήρες σ' άπαισιο τουτο [μνήμα,

που βασιλεύη άπελπισία, και τ' άδικου το κριμα, Τό βλέπω... νοιώθεις μέσα σου, φρικτη μονοτονία, και πουθενά... μά πουθενά, δε βλέπεις άρμονία! Παντο, και πάντα τ' άσχημο, και τ' άνισο [κροβάλλη, γιατί τό κάθε αγαθό, ή βία περιβάλλει!

Άθήνα, Άγγελος Χρονόπουλος

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Άκαρηγόρητος» Φλογερός Έρωας «Άτυχης έρωτευμένος» Χαραυγή.

Μήλον της Έριδος (εξ Θράκης)

Δαίς η Κορινθία (εξ Κορινθου)

Κάρμεν (εξ Θεσσαλονίκης)

Μελαχροινή (εξ Αθηνών)

ΣΕΜΝΟΥΦΗ
Ματια του γάιφανα χαμηλωμένα, παρθένα γειλη σά ματωμένα, βάδιση' ανάλαφρο και γροχαλό, να ένα κορίτσι πουν' γνωστικό. Σ' όλα του μέτρο, χαριτωμένο, μ' εδγένεια, χάρη και προκομένο, καρδιά μεγάλη κι' εσπικλαγνικά που άλλη δεν έχει στη γη καμιά. Τι πλάσμα αιδέου, τι καναγιά! —Καλέ τι λέτε, τι... όπορσιόσια!

Νίκος Γρυπιοσιώτης

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ :

Αθναία η

Ψωφιστωσάδης;
Το πρώτον μέρος του δημοψηφίσματος παρατούται. Είς το σημερινό φύλλον δημοσιεύονται αι τελευταίαι φωτογραφίαι των υποψηφίων. Άλλες δέν θα δημοσιευθούν. Έκειδή όμως δίκαιον εινε να δοθή καιρός και εις τας τελευταίως δημοσιευθείσας να ψηφισθούν, ή ψηφοφορία μεταξύ όλων των δημοσιευθεισών φωτογραφιών, ως γίνεται μέχρι τούδε, θά εξακολουθήση μέχρι της 15ης Ιουλίου. Έως τότε θά δέχουμαι τα ψηφοδέλτια τά όποια δημοσιεύονται εις το μεταξύ άης και ής σελίδος περιθώριον.

Μετά την 15ην Ιουλίου θ' άρχιση το δεύτερον μέρος του δημοψηφίσματος, εις το όποιον θα λάβουν μέρος μόνον όσαι διά έχουν λάβει έως τότε 500 ψήφους. Και μόνον μεταξύ αυτών θα διεξαχθί ή ψηφοφορία, έξ ής θ' άποφασισθί εις ποίαν θά δοθί ή προίκα των ύπερ 5000 δραχμών.

Έν τώ μεταξύ αι ύποψήφιοι άς έντεινούν τας δυναμεις των διά να φθάσουν τον αριθμόν των 500 ψήφων.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

Μέχρι της παρελθούσης Δευτέρας ψηφοδέλτια έστειλαν :

Α ν ά ε ν α. — Ν. Πανταζής, Έ. Σαρχιαννάκης, Καίτη Κανακάρη, Α. Σαταθούλοπουλος, Α. Μπαδέλης, Ι. Μακρίδης, Α. Γρίβας, Ν. Λουμίδης, Α. Μπασιλιώτης, Ι. Τριανταφύλλου, Α. Λαλιός, Τ. Κουτζουμάς.

Α ν ά δ ύ ο. — Γ. Παπαζαχαρίου, Γ. Συριανός, Α. Κλεφτάκης.

Α ν ά τ έ σ α ρ α. — Κ. Σταύρου, Κ' Άποστολάκης.

Α ν ά κ έ ν τ ε. — Μ. Παπακυριακού.

Α ν ά ξ ε. — Νικήτας Συχνης.

Α ν ά δ έ κ ο. — Νίκη και Ματίνα Καλή. Σύνολον ψηφοδελτίων 57.

ΨΗΦΟΙ ΧΩΡΙΣ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφίζουν μετ' Ισολόγιον 50λέπτον άνευ ψηφοδελτίων : Υπερ της διδος Ντολορές, ο κ. Α. Άκοστόλου διά ψήφων 10. — Υπερ της διδος Σενέλλη ο κ. Β. Χαλδούνης, διά ψήφων 20. — Υπερ της διδος Καμέλια, ο κ. Η. Βαηλιγιάννης διά ψήφων 10. — Υπερ της διδος Κική, ο κ. Ν. Καποκέφαλος διά ψήφων 5. — Υπερ της διδος Ρωμαντική Βολιωτοπούλα, ο κ. Δ. Νικολάου διά ψήφων 10. — Υπερ της διδος Τρελλή Αιγιάτσοα, ή δις Κλειώ Ασημακοπούλου διά ψήφων 4. — Υπερ της διδος Λάνθη, ο κ. Δ. Φουσταγάνης διά ψήφων 10. — Υπερ της διδος Σαμώτιχο Άστέρη, αι διδες Έλένη Τσαρδούλια, Νίτσα Παπασημητρίου, Μαρία Μυραϊάδου και ο κ. Ι. Σπίρου διά ψήφων 8. — Υπερ της διδος Γλυκεία Ναυά, οι κ. κ. Νικήτας Συχνης και Κ. Άποστολόπουλος διε ψήφων 8 άμφότεροι. — Υπερ της διδος Παλατινία Αναζών, ο κ. Δ. Χωματιάς διά ψήφων 30 και ο κ. Μ. Χαραλαμπίδης διά ψήφων 10. — Υπερ της διδος Papillon, οι κ. Γ. Λυγίζος διά ψήφων 100, Χο. Γιωργαντζής διά ψήφων 5 και Ε. Μανταλάκης, Χ. Μανταλάκης, Σ. Χατζόπουλος, Α. Κόκκινος, Α. Τατάκης, Β. Καμαρέλας, Κ. Αβδίκος, Α. Μιχαλόπουλος, Γ. Σιάπας, Β. Νανουσής, Ν. Χατζηστεφάνου και Α. Λαζαρόπουλος διά ψήφων 31 εν όλω. — Υπερ της διδος Χανουμάκι, αι διδες Βιβή Τσαγκαροπούλου, Έλένη Άρτεμιάδου, Βιολάντα Φουρλίαν, Μαρία Περιγιάλη, και ο κ. Έ. Κωστούδας διά ψήφων 15 εν όλω. — Υπερ της διδος Βασίλισσα των Άνθέων, αι διδες και κύριοι Γ. Παπαζαχαρίου διά ψήφων 45, Π. Τριφύλης διά ψήφων 5, Έ. Γλυκάς διά ψήφων 10, Ν. Α. διά ψήφων 10, έντας άπό τό Μέτωπο διά ψήφων 10, Α. Βελέντζας διά ψήφων 10, Ι. Άσπιδόπουλος, Ι. και Π. Βαρδουγιάννης, Βαρβάρα Άσημακοπούλου, Π. Ψάλλας, Α. Μαργαρίτης, Σ. Μακρίτης διά ψήφων 90 εν όλω και Λαμπρινή Κωνσταντινίδου διά ψήφων 55.

Σύνολον ψήφων 511.

Η ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Έκ προηγουμένων έβρομάδων δρ. 9836. — Έκ ψηφοδελτίων > 28,50 — Έκ ψήφων > 255,50

Σύνολον δρ. 4.120. —

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Έληφθησαν αι φωτογραφίαι σας, διδες Σαπφώ, Δώρα Σουλιώτη και Ήγεμονία Πελοποννήσου. Πολύ άργά όμως, διότι δέν θά δημοσιευθούν άλλες. — Όταν θ' άρχιση το δεύτερον μέρος του δημοψηφίσματος, θά έξηγήσω πως θά γίνη, δις Κόρη των Κυμάτων. — Δέν έληφθησαν, κ. Δ. Νικολάου. — Δέν τό έξρω, κ. Γ. Βιντζιλαίο.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΓΩΓΗΣ

50 γρατά έκάστη λέξης

— Χαλένη Εύτυχία (Ποπη Παρ.) Πειραιά Έαν εύκαίρεις και δέν κρατείς μίους γράψε, μου δύο λέξεις και σύστασον σου έκτος οικίας σου. «Π. Βερό Δίος : Περιοικόν «Σφαίρα» θυρίς 57, Άθήνας.

— Μία δεσποικία άρετά μορφομένη και διά πρώτην φοράν εισερχομένη εις το όριον σαλονακι της «Σφαίρας» επιθυμεί να ανταλλάσση επιστολάς και c. p. με μορφομένους νέους παντοχόθεν. Γράψατε «Φλογερός Έρωας ρ. Γ. Σέρρας.

— «Papillon» Άτιόνιον. Έπιθυμώ ήλληλογραφίαν σας. Δέξασθε ; Γράψατε «Π. Ο.» δεκαένα «Ίακκιον, ανεξάρτητος ήμιλαρχία, Τ. Τ. 932.

— Κάκιον φορά που είμωνα εις την όφραία Πηροσσα, σην έβλεπα τ' άφρόπλιτες παρθένας λαιχιρούσας. Πρό πάντων μιάς έβραίας τ' άδουσερής της στήθη, σην τάβλεπα μ' άνεβραϊν εις τ' ουρανού τα ύψη. Μιά μέρα της έμίσησα της είκα τ' όνομά της, κι' αυτή μου ειπε με θυμό να φύγω άπό κοντά της. Σαν μουπε τα πικρόλαλα τά λόγια αυτά μου φράνη σ'όν τ'αφον πως με έστειλε και σκληρό τον άδ. «Π. Μαϊντάνης» τ. τ. 915.

— Νεαρός ανθυπλοκαυός ηλικίας 23 Ματών, διαμενον παρα τας όχθας του Μαϊνδουρο ποταμου, καρτερών τους Τούρκους, αιτεί ήλληλογραφίαν μετά διδων μορφομένου ήλικίας 17 — 20 Ματών, προς διασκέδασιν των ώρων της άνίας του. Σκοπός ότι εξακολουθήση. Προτιμώνται Αθηνών, Θεσσαλονίκης, Πατρών, Σμύρνης, Μαγνησίας Κασσιν, Σαλαγγι και έξ οικισθήποτε πόλεως Π. και Ν. Έλλάδος. Ψευδώνυμα άποκλείονται Γράψατε «Γ. Π. Ν.» 1ον Σ)γμα Ίακκιού, τ. τ. 923.

— «Papillon» έξ Ατιόνιου. Δεξασθε ήλληλογραφίαν μου. Γράψατε «Σαλαχόν Θεοδ.» 12ον σύν)γμα, 2α Πολυβολαρχία, τ. τ. 915.

— Άλληλογραφώ με διδας μέχρις 22 ετών έξ Αθηνών, Κων)πόλεως και Σμύρνης. Σκοπός άκούσεται εις πρώτην επιστολήν. Γράψατε «Άτυχη Έρωτευμένος» Κων)πολις Διπλοκόνιον ρ. τ.

— Αίδα «Ν. Κ. Α.» Συμφωνώ. Έυχαριστώσ όλοι ήλληλογραφίαν σας «Άρεντούλης».

— Συριοκοπούλα μου γλυκεία, αφού μου πήρες τη καρδιά, δέν έχεις πια λάλια για να μου ειπή... σκληρό ; την τόση άπονία ; «Άπελπισμένο Νηρησιότικον».

— Αίδα «Γ'ισαν Γ.» Πώς περνάς στο όμορφο Κορδελιδί της... Αθήνας ; «Β. Τ.»

— Άγαπημένη μου Ι. Πειραιά. Έφργες, μ' εγαν άπό χαριετισμό χωρίς να ξέρεις γιατί σ' άγάπησα και πως άκόμη θά σ' άγαπάω ! Παρήλθε τόσος καιρός, και ποτέ δέν με δυσηρότησες, ανεξηγήτως εις έμέ ή εσχάτως σοβαροποιήσας σου !

Θιποφασία ταξιδιόν άγαπημένη μου θά έλθω να σε είδω, γιατί σ' απεθώμησα, και περισσότερο σ' άγαπάω ! Με άπειρη άγάπη ή μνηστή τού Μ.

— Μάρτε Έσκή — Σέχηρ. Γράψε μου μέσο «Σφαίρας» αν δύνασαι, άνησυχώ ύγειαν σου. Σέ γλυκοφιλώ ή δική σου Μαίρη.

— Μινέοβα Δέξασθε ήλληλογραφίαν; Γράψατε Α. Τ. 25ον Σύνταγμα ΙΙ Πολυβολαρχία Τ. Τ. 930.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 γρατά έκάστη λέξης

Νεαρός άξιοματικός, που ή χάρος του στέργος τό ταίρι σου, ζητεί ήλληλογραφίαν προς άνακούφισιν της δυστυχίας του, με κορίτσια και χήρες. Σκοπός έρως. Γράψατε «Άκαρηγόρητος» 1)38 σύν)μα εφζώνων, 11ον λόχον, τ. τ. 908.

— Κορίτσια Θεσσαλίας. προς θεού παρηγορήσατε δύο άπελπισμένα Φανταράκια, εύρισκόμενα σε κάτι χαράδες της Νικαίας δεκτρασεβόδοντα με τους φίλους αυτών ζειμπέκους. Γράψατε λοχίαν «Παπλιάκον Δημήτηρ». Στρατ. «Καρανάσων Γεώργιον» ανεξαρτήτου τάματος, 1ου λόχου, τ. τ. 903.

— Κορίτσια Αθηνών, Σμύρνης, Μυτιλήνης, Άδραμντιου και Περγάμου. Ένας λόγιος ζητεί μία πονετική φίλη, να μορηί να της γράφη τας σκέψεις του. Γράψατε «Περγαμηνόν» 17ον Σ)γμα, τ. τ. 903.

— Τρεί νεαροί και άχώριστοι φίλ η, εύρισκόμενοι άπό διετίας εις τό χιονοσκεπή βουνά της Μ. Ασίας, αιτούν ήλληλογραφίαν μετά

μορφομένων διδων άπό 17 — 20 ετών. Προτιμώνται Πατρών, Πύργου, Άγρινίου, Αίγιου, και Καλαμών. Γράψατε Δακυν. «Κ. Σ. Σ.» και στρατ. «Μ. Α. Χ., Β. Α. Γ.» 6ον Σ)γμα, 6ος λόχος, ΙΙΙ μεραρχίας, τ. τ. 915.

— Κορίτσια, Κων)πόλεως, Σμύρνης, Δύο ύπαρξες, μακρην εδρισκόμεναι, ζητούν ήλληλογραφίαν προς άνακούφισιν. Γράψατε «Πετρονιον ή Βινίκιον» στρατοικέσιον Β. Σ. Σ. τ. τ. 906.

— Κορίτσια Σμύρνης, Άξαρίου και Χίου. Εύρισκόμενος άπό διετίας στο Μ. Ασιατικόν μέτωπο, ζητώ άπό σας παρηγορία. Γράψατε «Βίσιον» 17ον σύν)γμα τ. τ. 903.

— Κορίτσια όλων των μερών, άπευθύνετε φωτογραφίας ή ή πλάκας, στο καλλιτεχνικό ήγνογραφικό φωτογραφειον «Ρωμάντζαν, για να δοκιμάσεται. Γράψατε «Άριστον Φωτογράφων» 9ον λόχον, 6ου πεζ. συν)τος, τ. τ. 915.

— Εισερχόμενος για πρώτη φορά στό άμορφο σαλονάκι της «Σφαίρας» ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με νέας 16 — 20 ετών, Αθηνών, Σμύρνης Πατρών και Κερκύρας σκοπός εύνόητος. Όσαι επιθυμούν και άγαπούν τά έρωτικά τραγουδάκια, άς ανταλλάξουν μαζί μου και δέν θά χύσουν. Γράψατε «Τρομερόν Νυκτοβήτην» Α' όρχον άναπαραγωγής, ήην άγέλην, τ. τ. 902.

— Τέσσαρες άπελπισμένα ύπαρξες, καλαιπορούμεναι άνά τό βουνά της Ασίας, αιτούν ήλληλογραφίαν με διδας, που μοροούν να χύσουν βάλασμον παρηγορίας εις την πολυθρήλλητον ζοπήν του. Προτιμώνται διδες Τσαοισάνης, Ιωαννίνων Λορίας, Χαλκιδίκης και Ασίας. Γράψατε «τό βουνό Ταμιόν» ΙΙ 6ος λόχος μηχανικό, τ. τ. 919.

— Άπλώων την καρδιά μου σ' όσες θέλουν να ρουφήσουν την αισθησικότη της γλίσια. Δέν ύπαρχουν προτιμήσεις, αι των Σωκιδων, Σμύρνης ή Βρυούλλων τά κορίτσια θ' άδουν την πιο νοσταλγική μουσικοκάθει τους. Γράψατε «Άλύτρωτον Διοβάτην» Σ. Τ. Υ., τ. τ. 902.

— Νεαρός πολεμιστής, προς διασκέδασιν της εις τό βουνά της Μ. Ασίας μονοτόνου διαβίωσός του, αιτεί ήλληλογραφίαν μετ' άνεπτυγμένω διδων. Γράψατε στρατ. «Χαλαμπίκην Γεώργιον» 5ον σύν)γμα πεζ., 11ος λόχος, τ. τ. 908.

— Άλι Δύο πολύπειροι γιατροί, τελειοποιηθέντες εν Ρουκλό Ντάγ, αιτούν ήλληλογραφίαν με κυρίας και διδας. Στάσεις: «Εύάγγελον Άνδρόφο και Πάνον Δημητρίου» 3ον Σ)γμα, ΙΙ τάγμα, τ. τ. 922.

— Κορίτσια (αίτη) ήλληλογραφώ. Γράψατε «Φ. Σ.» ΧΙ Β (αίτη) όρκου πυροβολικού, 2α πυρήν, τ. τ. 903.

— Κορίτσια Π. και Ν. Έλλάδος, προσοχή. Ένα άπελπισμένο φανταράκι, σάς ζητεί παρηγορία. Σκοπός έρως. Γράψατε στρατ., Δημητρίου Δογόνην» 3ον σύν)γμα, ΙΙ τάγματος, Τ. Τ. 922.

— Τρία νεαρά φανταράκια, ύπηρετούντα άπό τριετίας εις τό χιονοσκεπή έρη της Μ. Ασίας, αιτούν ήλληλογραφίαν με διδας και μαθητορίας άπό 16 — 20 ετών Προτιμώνται Αθηνών, Καλαμών, Θεσσαλονίκης και Σμύρνης. Σκοπός γνωσθήσεται. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε «Παναγ. Διαλεκτοπούλου, Στεργ. Κωνσταντοπούλου και Κονστ. Εύσταθίου» 31ον Σ)ν)τος, 5ος λόχος, Τ. Τ. 902.

— Νεαρό Φανταράκι εύρισκόμενο εις τάρβητη της Μ. Ασίας, αιτεί ήλληλογραφίαν με διδας 18 — 20 ετών. Προτιμώνται Αθηνών, Πειραιώς, Καλαμών και Πύργου, όποια ήμπορση να λύση την μελαγχολίαν μου, θά της χαρίσω την καρδιά μου. Γράψατε «Παναγιώτοπουλον Παν» 12ον σύν)γμα πεζ., 7ος λόχος, Τ. Τ. 915.

— Έλληνες, Έλληνίδες ! Τέσσαρες δεκαετής άπό τά τέσσαρα σημεία του όριζοντος, δέν ζητούν τίποτε άλλο, παρά ένα βιβλίον για συντροφιά, στην μοναξιά τους. Γράψατε «Α. Άδαμίδην, Μορίων Σαυρ., Άλκ. Μπαλλήν, Β. Γρόδην» 4ον πεζ. σύν)γμα, έπιτελειον ΙΙΙ τάγματος, Τ. Τ. 908.

— Νεαρό Φανταράκι ζητεί ήλληλογραφίαν με νέας μορφομένας. Προτιμώνται Αθηνών, Σμύρνης, Χανίων. Σκοπός ότι εξακολουθήση. Γράψατε «Τροικάνην Γεώργιον» ΧΙ μοίρα τραυματοφορών, Τ. Τ. 903.

— Νεαρός δεκαετής, άπό τό Μ. Ασιατικόν μέτωπο, αιτεί ήλληλογραφίαν με διδας καλών οικογενειών. Προτιμώνται Αθηνών, Κρήτης, Σμύρνης και περιχώρων. Γράψατε δεκαν. «Δ. Ι. Α.» 23ον σύν)γμα πεζ., 2ος λόχος Τ. Τ. 904.

— Καβαλλιωτοπούδες ! Τρία πατριωτάκια σας, τά όποια έργωναν πρό κολλού άπό την Καβάλλαν, τώον δε εύρισκόμενοι εις τας προποικιας του Σ. Γαζή, αιτούν ήλληλογραφίαν σας. Όποια γράψη θά λάβη φωτογραφίας μας.

ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε δεκ. «Βασματζίη Λεων., Τσιανάγαν Π., Βογιατζή Χρ.» 52ον Σ)γμα, 1ος λόχος, τ. τ. 932.

— Νεαρός άνύπλητος, ζητεί ήλληλογραφίαν μόνον με κορίτσια της Σμύρνης. Γράψατε «Β. Τ.» άνύπλητη ΙΧ 2ον λόχον μηχανικού τ. τ. 904.

— Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με διδας, παντοχόθεν Δίος «Άπελπισμένο Εφζώνονα» 5)42 εφζώνων, 11ον λόχον, τ. τ. 922.

— Δύο νεαροί δεκαετών, του μετώπου, αιτούν ήλληλογραφίαν με διδας 16 — 22 ετών. Προτιμώνται Κων)πόλεως, Αθηνών, Ηρακλείου, Σμύρνης, Πανόριου, Άργάνης και Λαγγάδος. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Σκοπός έρως. Γράψατε Λίβια «Τουλουμτζήν Ιωάν.» και «Παπασουμείον Έμμ.» 57ον πεζ. σύν)μα, 1η πολ)χία τ. τ. 918.

— Νεαρός άνύπλητος αιτεί ήλληλογραφίαν με διδας, μαθητάς και προσκόπους. Παντοχόθεν. Σκοπός γνωσιμία. Γράψατε «Ποταμόν Πουρσάκ» λόχον στρατιώτην, τ. τ. 906.

— Δύο νεαροί άξιοματικοί ζητούν ήλληλογραφίαν με κορίτσια, τρυφεράς ηλικίας. Σκοπός του έρωτος. Γράψατε «Άπορητευμένην Καρόλιαν και ύψηλό Βουνό» 6ον σύν)γμα, 2ος λόχος τ. τ. 915.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ένεργούσαν συνδρομηταί οι κ. κ. Δημ. Ντάλλας, Γ. Τρακάκης, Γ. Τζάνας, Γ. Μενάρδος, Β. Μακρίδης, Λουκ. Γκόγκος, Αθ. Παπαδόπουλος. Εύφρ. Βαγιούδ, Ι. Δέσποης, Άντ. Ζέβρας, Δ. Τριανιδής Εύστ. Χ. Πανταζής, Π. Γκολιμνιόπουλος, Δ. Πατέρης, Κ. Πακαμής, Αθ. Ολυμπιδής, Π. Κουρουκάκης, Π. Διαλεκτοπούλος, Π. Κρέμ, Χορ. Βασιλόπουλος, Κ. Φιλίπουλος, Εύάγ. Χρυσόγης, Γ. Μόσχος, Γεωργία Πετροπούλου, Ν. Πετρός, Θεοφ. Νικαίος, Κονστ. Κορμάς, Γρηγ. Τριτάκης.

Ένοικίασαν Γραμματοθυρίδας «Χαραυγή» Αριθ. 40.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Προμηθεύσατε τά Καλλιτεχνικά σας είδη, εις τό Πρώτον Είδιον Καλλιτεχνικών Κατάστημα Μάνεση και Αθυσόστη Χαλκοκονδύλη 26 Α.

Τιμά Καλλιτεχνικά, Άποστολαί ταχυδρομικώς παντού. Ζητήσατε τιμοκατάλογον.

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙΣ

ΜΕ ΚΑΤΑΡΑΣΘΗΚΕΣ... Με καταράσθηκες κακά με όλη τη καρδιά σου, Νεκρός... να με περιόσωνε εις εκές άπό μπροστά σου...

Κατάρα! δέν έπίστευα να πη αυτό τό στόμα, Που τά φιλιά που τοδύνα ειν' ζωντανά άκόμα...

Με καταράσθηκες... Καλά... σην πίστη ή καρδιά, θά μετανοιώσης... μη ξεχνάς... και θά φορέσης μαφρα... «Απ' την Αθήνα Θεριστής τού 1922.

Ντίκος Π. Μανιώτης «Τεμένη — Αίγιου»

Ο ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Έξακολουθών ο έκδοτικός οικας Γ. Βασιλείου την έκδοσιν των «Αραβικών Νυκτών» κατά μεταφρασιν άπ' εύθείας εκ του αυθεντικού κειμένου υπό του κ. Κώστα Τρικογιλδη, έθεσεν ήδη εις κυκλοφορίαν τον Γ' τόμον περιέχοντα τά περιεργα και τόσον ενδιαφέροντα ταξιδία του Σεβάχ Θαλασσινού, διά πρώτην φοράν παρουσιαζόμενα εις τό έλληνικόν άναγνωστικόν κοινόν πλήρη και άνελλιπη. Δι θαυμάσια και άξιοπερίεργα αυτά περιπέτεια έχουν μεγάλην αναλογία με την δικήν μας Όύσσειαν. Συναντάμεν εις αυτάς τούς Πολυφύμους, τούς πυγμαίους, τας γοήσας του Όμήρου και του Ηρόδοτου και τά θαλάσσια τέρατα του Πλίνιου, και κατέχουν έξαιρετικήν θέσιν εις την παγκόσμιον μυθολογίαν διά τον πλούτον των φανταστικών και τρομακτικών έπεισοδίων. Είς τον ίδιον τόμον ο κ. Τρικογιλδής μας γνωρίζει και ένα άγνωστον έπίσης τύπον, τον Άμμού Ναουός. Αυτός ήταν ένας άπό τούς μεγαλυτέρους ποιητάς του δου αιώνος, διάσημος διά την άδολαν του, διά τά ύπεράγαν άλατιμένα άστειλα του και την μεγαλοφυά πνοήν της ποιήσός του.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΠΑΠΑΓΑΛΕΟΣ

Περδίκω μ' κλί μ' Εφκίασα προυπέ, ούρη άηδόνα μ', μίγια κασκαρίκα μίανου πακά, άπ' γέλασι κι του γρουν' μι δαύτου. Βάστα μαναχά την κλιά σ' τώρα π' θά στ' γράψου, για να μη λυθή ού άφαλός σ' άπ' τα γέλοιο.

Είχα πάει π' λίες προυχτέ του δειλό σ' ένα ούτέλ

μπακαλί τς συνοικίας μ' για να κουλατίσου μι κανιά στάλα ψουμότρου, κι γλιέπου κριμασμένον δξου στν πόρτα έναν μεγάλου γαλέου, λαχταστό πρᾶμμα του έθμου, π' άκόμα μουσκουβόλας άπ' άρμύρα κι άπανουθιό τ' είχε κουλλήσ' ού μάγερας ένα χαρτί μι γράμματα μεγάλα πόλιεγαν :

Τούν παρούσα σκλόφαρου θά γέν' τγαντό μι σκουρδαλιά κι θά φαγουθή άπόψι ίνιαυτα.

2.50 δρ. ή μίρις.

Τουείχι γράψ' έσο' βαθειά ίλληνικά ού μάγερας, γιατ' είνι κι' αύντίνους καληνοκατρίδας, άπ' αύτουθ' άπάν', Καρκενωτός μαθές.

—Άκεούμ' είνι τ' άφλότμου! τ' λίου. Νά μ' φλάηξ κι' ίμένα μίγια μίριδα του βράδ' γιατ' έχου πολύν κινδ' να φάου ψάφ' μισκουρδαλιά κι του λμπίστοκα του έθμου!

—Μιτά χαρά σας, μ' λίες ού μάγερας.

—Άρμυρουφέν' για ψύχα στν τιμή, άς πᾶνι στα κουμάτια δίμους οί δύνειμους δραχμές άπόψι θά μπου στα έξουδα, γιατί όντες γλιέπου σκλόφαρου αναθμώμι τν Περδίκω μ' κι φόντες του τρώου μάθεχιτι πᾶς τν τρώου αύντίν' κι γένεται ή καρδοϋλα μπαξές μι πέντε άηδόνα...

Γλιέπς, ούρη μαντζαφιώρα μ', μι τί κουπλιμένα κραίνου για όνα ;

Τού λ'όν, π' λίες, άπάν' στν ώρα π' κβεντιάζαμαν έτς για μι του μάγερα, μπαίν' μέσα ένας πακάς π' τούν έχου στου στομαχ' ν' άγουράσ' πέντι δικάρις λάδ'.

—Άπόψι έχιτι τσιμπούσ' μι του σκλόφαρου, λίες τ' μάγερα.

—Γιά τς πιλάτες είνι, πακά μ', τ' άκουρίνιτι ίκειός.

—Όστι θά φᾶς κι σύ, Μήτρου ; μ' άρουτάει.

—Άμ θά φάου κι γώ ού κηφαρός, καπούλη μ', τ' λίου κι καμώθκα πᾶς φεύγου.

Φτάνου στν πόρτα, ξικουλάου άπ' του ψάφ, του χαρτί μι τν άπουγραφή κι καθώς ού πακάς ήταν γυρομένους ξέγνωαστα κατά του μεζαχτά του καρφώνου κίσου στν κλάτη τ'. Ού πακάς δέν του πᾶρι γκάβου, μόνε κλιέρουσε κι' έφγε. Στου δρόμου δίμους, π' πάνεγε, ένας ένας πᾶγγλεπι του χαρτί κουλμένου στν πλάτη, σίμουνη, του διαβαζι κι' έσκασε στα γέλοια. Και τα ντβάργισ άκόμα γέλαγαν!

—Τί τούν κόρακα έχνε κι γελάν ; έλιεγε μέσα τ' ού πακάς.

Γύρνας για να ίδη τί συμβαίν' οί άλλ' έπαναν τα γέλοια, ξαναγύρνας για να φύβγ' κᾶ κᾶ μοιταρχίνζαν κάλε τα γέλοια. Έτς όσου να φτάκη σπᾶτι τ' ού πακάς, γίνκι οιντικουλου του σκλιώνς σ' ούλ' τ' γειτουνιά, κι χᾶρια π' τσακώθηκε, μαλλιά μι γένεια μι τν πακαδιά, άκούειδε του χαρτί στν πλάτη υ' κι τούν είνι σκλόφαρου.

Άποθ κείν' τν ήμέρα ού πακάς άφ' κι λσαίει για να μάθ' κειός τ' σκίρονσι ατίν τν κασκαρίκα. Ποθ γάν του μάθ' δίμους!

Ός τόσοσιν λμεις του έβγάλαμαν Παπαγαλέου κι' άς πάει να βουρλίτζετα.

Ταυτα κι μένου για σ' κι' άντίου Μήτρους Κουρνόγαλους

Ένα έπίκαιρον άίνυγμα

Άσπρο και μαυρο ήτανε για λόγους ποικιλίας, κι' έγινε τώρα άσπρόμαυρο χάριν οίκονομίας. Π. Νάλτος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ ΝΗΘΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Καθά γράπτουσιν αι έφημερίς, ένδεμβουτάριση εν δῶ Εύβοϊκόν εις μέγας Ικθύς όγδομήκοντα μετρῶν, τό όποϊον τέρατον και σημεϊον. Τό κήτον δέ ούτο τό φοβερόν άσπερ φά' αϊνα σμερδάλιως ξηροφουσθεν και τήν θάλατταν έν ούχως τρικυμιούν, τ. όποϊον

τρῶμος και φόβος τῶν άλιεπτικῶν πλοιαριῶν. Και γάρ μεθ' εν πληγματι; έακτουδούρας-ούρας δύναται καταβυθίσεναι εν τῷ πάτῳ άπτανδρα τά πλοιαρία τάπα με τούς ψαράς ή να τά καταπόση εν δῶ έακτου στοματῳ, τό όποϊον

άνεπ φόβος κακοσθομαχισμοῦ και καθαλίον. Διδ και έσθάλη τορπιλλοθέτις του ναμτικῶυ ίνα φονεύση τό κήτον τουτο του Εύβοϊκού, τό όποϊον

ρῦσον ήμᾶς όπό τηλικούτων θαλαττιῶν θεριῶν.

Ο Άγκαθ'άγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΤΕΛΙΑ

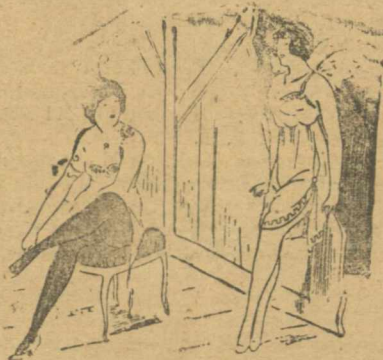
Άξιωμαγάριστον μύτερ μου δέ μπωρίς να φανδαστείς κόσον ίμαι συνηχισμένυ και φουρτιομένυ και άκιδν τό κοψώχρονο τό εικουργός τό όπῆον ήθέλοι να μᾶς έπαγορέψι περι διά τά εϊδει τῶς πολιτείας, καθότη να καταλάβις, ήγακοιτή μοι μύτερ, να μῦν φοράμαι μπλέον έμῆς οί γεναίκες ύμεταξοτά φοραίματα και καπέλα μετᾶ φταιρά, κυνός άγκρέτες. Τό όπῆον ύμος έγδ άπό άναίκαθεν εϊμεν κερῆα πολυτελειας κέ τουτω μᾶνον να σκεπτις πᾶς ότη ποσός έμπορο να κίννω ειτε στιγμῆς άνεφ μεταξοτου τσουρέπηου και ντουαλιετα γκερννεχιν και νταμτέλιες άρνούθδς και σκαλιπῆνον μουρντουρέν, τό όπῆον έξοσσοτῳ όπος τά όμηλωσι και γαλιξίν.

Τό λεκῶν τῆ τά μήτρα του ήβγάλαμε έμεις Ι άρεστωκράτορες του μαγκούφι κερλου ύποργός κέ τά έβαλλα μεθ' έμᾶς τό όπῆον να μῦν μᾶς ίκετρέκοι ειτε τά άκτοιοϋτα, ειτε έπακῆνιτον, ειτε τιποτις κέ να μᾶς συλλήβουν, λείι, οί χορωφίλακοι εν τῆ όδδς κέ να μᾶς κᾶβῶβουνε με τιν ψαλιν τᾶς άνδυμασαι και τούς καπήλους μας; Εϊνε καταστάσιν πραμάτιον,σέ περικαλό, άπτή; Έγδ ύμος τόν κερεφρονάω κέ αν του κοτάοι άς έρθεϊ καναίνας να μοῦ κόψυ τό κουστοϋμόνον του κενουλύγς φορεματάτου μου κέ τώτες να ιδεις πᾶς θά του έβγάλο τά μάττα με τά νύχη, τό όπῆον για τάρτο δέν τά κόβο και δαιν τά πλένο ποτές. Έμῆν δέ με κᾶψανε κᾶν κᾶκᾶν κέ θά φοβηθῶτό χορωφύλαξ; Τό όπῆον έντεροι όδέν.

Μετᾶ σπασμῶν ή θυάτεροσ υ

Μανδᾶμ ΓΑΡΕΜΦΟΥΛΑ

Η δικαιολογία τῶν παρρησιῶν

—Έτσι, χωρίς κάλτσες θά βγῆς; —Εϊμαι έναντιον τῆς πολυτελειας.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΡΕΤΣΙΝΙΑΔΑ

Άμάν, ρέ κύρ Πρωτοπαπαδάκη κωνσῳτῳ και ταλλαρομάχε, μᾶς έκαψες με τά καμῶματά σου, ρέ μυστήριε, και κατά πᾶς τραβᾶει τό πρᾶμμα μ' αύντην τῆν άκρῆβεισ' σίγουρο μοῦ φαίνεσ αι πᾶς άσούρωτος θα στόν Άδη. Ψέμματα, ρέ Μαγιῶ εύάγωγη και φαρμασσῶνα ;

Και βέβαια, τῆ στιγμῆς που πάει τέσσερις δραμᾶς ή ρεσίνα, πᾶς νᾶν τά φέρης βόρτα, ρέ γοργόνα μου ; Τό σημερον ήμέρα ούτε να μεθύση τινᾶς δέν μπορεϊ, ρέ βάσανο, γιάνάπινξῆ τά βασανάκια του. Νομίζω ;

Και καθῶς τᾶχουνε σᾶξει οί καπέλοι τό έτερο ήμισυ νερο και τό άλλο γύφο και άλχημειες, προπει να ρουφύξες με τό μαστέλλο μισῆ ντουζίνα όκάδες, μ' άλλα λόγια νᾶχῆς ένα μάτσο τάλλαρα κομμένα στο γελέκο σου, για νᾶθῆς λίγο στα μεράκια. Άκατεϊμαι για μήμπος και πέφτω δξω ; Κᾶνε έναν περιπατο στα ταβερνεϊτα κι' ύστερα έλα να με κουβεντιάσῆς.

Άμάν, ρεσίνα μου, ρεσίνα μου, για όνα θά ποθάνω!...

Σέ θυμάμαι, ρέ μεγαλειῶ, που σ' έπινα καλαιόθεν στῆν Πλάξ έξῆντα τῆν όκᾶ, εωςμῶς και γιοματάρι, κι' άγαλλιᾶζαν άποτροποκᾶως τά ένδῶμυκά μου!...

Τότες οί καπέλοι ξεγιότανε τίμα κι' άνευ βιδάνιο. Η ρεσίνα τους ήτανε άσπιλη κι' άμόλυπη, άγγῆ κι' άνόθευτη σᾶν τῆ Θεοτόκος. Τῆν έβρᾶνες στο ποτήρι και κηπέρις σᾶν τειτσιμπίρς, τῆν άδειαξες στο στόμα σου και κύλαγε στο λαφύγγι γλαφυρῶς και μελιχλιως κι' εφφραϊνῶτανε ή καρδία σου τεισπεριγράφτως. Έπίσημο πρᾶμμα, για να ξεθερς.

Κᾶθε βραδύ σκονιζόμανε με τούς καληφίλους, γινόμενε γνόν, έρχόμενε στα πρᾶμματα, διφρίζα τόν έαυτό μου κρωθυποργῶ, πάπα, σᾶχη τῆς Περεσίας και δέν εϊχα κανέναν ούτιδανδ άνάγη.

Τᾶρα κλάψτε με να σᾶς κλάψω, ρέ μακαντάσηδες, ούτε σκονᾶκια, ούτε μπαγαλαμάδες ούτε καυγαδάκια, ούτε πετρέλαιο. Άκουσε, φόρτε μᾶς ποτίζουνε και ύσφωνα με τό συλλάγμα τούς πλερώνουμε, τούς μάπηδες. Ζωή ειν' αύντη, λέω!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τ' άκούσατε τί μέλλεται να γίνῆ στῆ Άθήνα, που όλοι οί Ρωμηροι άπό δῶ και μπρός θα τά περνᾶμε φῆνα; Θε νᾶχη, λέει, ή καθεμιά δικαίωμα να ψηφίξη και βουλευτίνα να γενῆ τ' αξίξει, δέν τ' αξίξει! Ό τέμπορα, ώ μόρες!... Άχ! Άκου, φτωχέ, κοσμάκη: θα πέση μες στα σπητικᾶ λάβα, φωτιά, φαρκᾶκι. Σᾶν κᾶνον διαδήλωσι πέντε, ξεη όχτώ άπό δαῖτες κᾶλλιο με δυναμίτιδα βᾶλε φωτιά και κᾶρτες, Όλᾶκαιρα συντάγματα θα λῆς πᾶς ειν' δαιμόνον Μᾶ τί ; Ός εδῶ, νομίζετε, στέκει τό πρᾶμα μόνον ; Έσο, κοσμάκη άρσενικέ, τῶ σπᾶτι θα σαρώνεις και τό γιατάκι τῆς κυρᾶς και τῶν παιδιῶν θα στεφόνεις. Έσο τό δράκο θα κενῶς, και θα τογε φασικῶνεις και τις βορμενες τις φασικῆς στόν ήλιο έσο θ' άπλώνεις. Κι' όταν γυριξη άπ' τῆ Βουλή και δέν τά βρῶσκε εν τάξει ε, τότε!... τόν άδόξαστο σῶ έξλο θα σ' άλλᾶξει ή Μ. Γ'αννάτος Άθηνᾶλης